

Sygn. akt II W 542/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 sierpnia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Puławach II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Sądu Rejonowego Marek Stachoń

Protokolant – Anita Szczepanik

przy udziale oskarżyciela publicznego z KPP P. – M. G.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21.08.2019 r.

sprawy J. R. (1), syna M. i K. z domu B., urodzonego dnia (...) w W.

obwinionego o to, że: w dniu 27.03.2019 r. około godziny 13:00 w miejscowości (...)na parkingu sklepu (...) przy ulicy (...) prowadząc pojazd poza drogą publiczną, strefą ruchu, strefą zamieszkania nie zachował należytej ostrożności czym zagroził bezpieczeństwu innej osoby, w ten sposób, że doprowadził do zderzenia pojazdem marki J. o nr rej. (...) z pojazdem marki F. o nr rej. (...) najjeżdżając na tył jego pojazdu, w którym znajdowały się dwie osoby

tj. o czyn z art. 98 kw

1. J. R. (1) uznaje winnym tego, że w dniu 27.03.2019 r. około godziny 13:00 w miejscowości (...)na parkingu sklepu (...) przy ulicy (...) prowadząc pojazd poza drogą publiczną, nie zachował należytej ostrożności, w ten sposób, że doprowadził do zderzenia pojazdem marki J. o nr rej. (...) z pojazdem marki F. o nr rej. (...) najjeżdżając na tył tego pojazdu tj. czynu z art. 97 kw i za to na mocy art. 97 kw wymierza mu karę 200 (dwustu) złotych grzywny;

2. obciąża obwinionego kosztami postępowania w kwocie 150 (stu pięćdziesięciu) złotych.

II W 542/19

UZASADNIENIE

Komenda Powiatowa Policji w P. złożyła wniosek o ukaranie J. R. (1) za to, że:

w dniu 27 marca 2019 roku około godziny 13:00 w miejscowości (...)150 na parkingu sklepu (...) przy ulicy (...) prowadząc pojazd poza drogą publiczną, strefą ruchu, strefą zamieszkania nie zachował należytej ostrożności, czym zagroził bezpieczeństwu innej osoby w ten sposób, że doprowadził do zderzenia pojazdu M. J. o nr rej. (...) z pojazdem marki F. o nr rej. (...) najjeżdżając na tył tego pojazdu, w którym znajdowały się dwie osoby, tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 k.w.

Po przeprowadzeniu rozprawy sąd ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 27 marca 2019 roku około godziny 13:00 J. T. kierując samochodem osobowym marki F. o nr rej. (...), w którym oprócz niej była jeszcze jej córka, przyjechała na parking przy sklepie (...) w N., gdzie zaparkowała w ten sposób, że tył jej samochodu wystawał bardziej niż pozostałe zaparkowane po tej samej stronie samochody. Po zaparkowaniu przez nią samochodu z przeciwnej strony parkingu zaczął wyjeżdżać kierujący samochodem marki J. o nr rej. (...) J. R. (1), który skręcając w lewo z zajmowanego miejsca parkingowego i jadąc jednym płynnym ruchem do przodu zarysował

prawą stroną przedniego zderzaka swojego samochodu lewą stroną tylnego zderzaka samochodu J. T.. Kiedy J. T. poczuła otarcie o jej samochód, natychmiast z niego wysiadła, a J. R. (1) zatrzymał się. Doszło wówczas do wymiany zdań, w której J. R. (2) poprosiła o spisanie oświadczenia lub zaczekać na przyjazd policji, ale J. R. (1) zlekceważył ją i odjechał. J. R. (1) nie był dotychczas karany za przestępstwa, natomiast był trzykrotnie karany za wykroczenia drogowe.

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o zeznania świadka: J. T. – k. 36, 2, ponieważ są logiczne, konsekwentne, zgodne z doświadczeniem życiowym i znajdują potwierdzenie w nagraniu z monitoringu oraz w oparciu o protokoły oględzin – k. 6-7, 9-10, 11, płytę CD – k. 21, informację z Rejestru Ukaranych za Wykroczenia – k. 28-29, dane z Krajowego Rejestru Karnego – k. 31, ponieważ dowody te zostały sporządzone przez uprawnione do tego osoby i w odpowiedniej formie, a żadna z zainteresowanych stron nie zakwestionowała wiarygodności któregośkolwiek z dowodów.

Obwiniony nie przyznał się do winy i wyjaśnił, że nie było żadnego uderzenia, a jedynie mogło być otarcie, ale spowodowane było to tym, że pokrzywdzona źle zaparkowała zostawiając mu zbyt mało miejsca na wyjazd. Wyjaśnienia te nie zasługują na wiarę, gdyż są sprzeczne z zeznaniami świadka oraz nagraniem, a ponadto są wewnętrznie sprzeczne. Skoro nie poczuł uderzenia, to nie miał powodu, żeby zatrzymywać się. Na nagraniu widać nieznaczny kontakt pomiędzy samochodami i takie też pozostawił on ślady. Miejsca było faktycznie mało, ale wystarczyło trochę wycofać jeden raz i już zmieścił by się nie ocierając o samochód pokrzywdzonej.

Wina J. R. (1) nie budzi wątpliwości, ponieważ jest on osobą świadomą swych czynów i nie wystąpiły żadne okoliczności wyłączające jego odpowiedzialność za wykroczenia.

Wymijając samochód należy właściwie ocenić, czy jest wystarczająco dużo miejsca do wykonania tego manewru i zastosować takie manewry, które umożliwią jego bezpieczne wykonanie. Wykonanie tego manewru w ten sposób, że na skutek nie zachowania należytej ostrożności tj. niewłaściwej oceny odległości od omijanego pojazdu i lekkomyślnej ocenie, że jest to wystarczająca odległość, dochodzi do uszkodzenia omijanego pojazdu wyczerpuje znamiona art. 97 kodeksu wykroczeń w zw. z art. 25 ust. 1 pkt 2 ustawy prawo o ruchu drogowym, natomiast wbrew zarzutowi nie zostały spełnione przesłanki art. 86 § 1 k.w., ponieważ kontakt pomiędzy samochodami był tak nieznaczny, a uszkodzony pojazd nie znajdował się w ruchu, że nie doszło do zagrożenia bezpieczeństwa kogokolwiek.

Przy wymiarze kary jako okoliczności obciążające sąd wziął pod uwagę dotychczasową karalność za wykroczenia drogowe obwinionego oraz oddalenie się z miejsca kolizji, a jako okoliczności łagodzące dotychczasową niekaralność za przestępstwa i niewielką szkodę. Tak wymierzona kara jest adekwatna do stopnia winy obwinionego oraz społecznej szkodliwości wykroczenia i powinna zdyscyplinować obwinionego jako kierowcę.

Orzeczenie o kosztach uzasadnia art. 118 § 1, 3 i 4 kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia.